

part en unes oposicions, mitjantsant documents ja presentats y obrant de consegüent en l' arxiu del Ministeri, sino que es precis: (y aqui ve l' article segón per si no haguessin entés bé 'l primer) 2.º *Que para cada convocatoria presenten los aspirantes instancia y documentos por separado.* Com se veu, costa poch demanar, quant ni 'l mateix *mandari* coneix bé l' alcans de lo que mana. De manera que aquells empleats del Ministeri á qui nosaltres desde aquí paguem el seu sou y quant els hem de menester á forsa de propines els hi fem un sobresóu, quedan rellevats de pendres la molestia de buscar en l' arxiu del mateix establiment en quals oficines treballan (ó ho fan veurer) els documents que ja té presentats un opositor qualsevulla. Aquí ja 's comensa d' afavorir als que viuen á Madrid, donchs lo que no haurán de fer els empleats pot ferho el mateix interessat recullint els documents de l' arxiu (mitjantsant una pesseta al menys) y portantlos al *Negociado* ahont fan falta. Empro els que no vivim á Madrid ho hem d' encarregar á aquest 'ó aquell altre y tot son maldecaps de que 'ns lliuraria el Ministre si en comptes de semblant Real Ordre hagués disposat que *cualquier español que tenga algún documento obrando en el archivo de este Ministerio jamás tendrá que reiterarlo bastándole que cite la fecha en que lo presentó ó el expediente á que se halla afecto.* Ab qualsevol d' aquests dos datos, en menos de cinch minuts se trovaria el document que convingués y 's podria comprovar la circumstancia que ab semblant document se pretingués acreditar.

No es pas aixó sol; are cau la bomba grossa en forma de un *artículo* 3.º en que 's disposa que tot opositor que atenintse á la costum hagi pre-

sentat sa sollicitut mancada d' algún document, limitantse á indicar que ja va presentarlo en tal ó qual data, á correuyta *que en el preciso término de ocho días,* (hasta la frase es odiosa en llabis dels que eternisan tota mena d' espedients) presenti la documentació nova de trinca y aixís com la qua es lo que tarda més en arriivar, la qua d' aquest article encara que arriivi tart-ve ben provehida de centralisme, donchs s' ordèna que l' opositor ha de acreditar *no hallarse incapacitado para ejercer cargos públicos,* (¡quins escrúpols!) no ab un certificat de l' Alcaldia com se feya fins are sino *con la certificación del Registro general de penales del Ministerio de Gracia y Justicia.* Encara que no s' entengui gayre quins son els *penados* ja s' haurá entés que l' interessant s' haurá de treurer unes pessetones de la butxaca per acreditar que no anat á presiri.

A part de que si aquest requisit s' exigis pera ser diputat ó ministre, potser á alguns els fora un bon compromís, aquesta disposició no la podran cumplir el 90 per 100 d' opositors que no visquin á Madrid y el 100 per 100 dels que viuen en pobles arconats de la Peninsula (llévinli Portugal, Andorra y Gibraltar, per are) y els que viuen á les Balears y Canarias, lo qual els perjudica notoriament fentlos renunciar tal volta á un pervindre honrós, ve la mateixa á carregar la tributació del que *demana* que se l' *admeti* á *pretenir* un càrrech, d' una manera exorbitant. Desde are el preparar una instancia d' oposicions valdrá:

Sollicitut (sense el treball de redactarla ab 7 ó 8 vencies). 1 pta.

Fé de baptisme ó partida de naixement; paper y treball. 2'50 ó més